

ved det Grundlag, der er slet ikke Noget, som gjør, at man kan sige, at Manden har været saaledes knyttet til den Kommune, at den fremfor en anden burde have hans Forsørgelse. Men saa har det ærede Medlem sagt, at det har viist sig andre Steder, at jo kortere den Tid er, der kræves til at vinde Forsørgelsesret, desto mere bortfalde de hidtil omtalte Ulemper ved at indrømme Forsørgelse paa Opholdsstedet. Jeg maa sige, at det er mig ganske ufatteligt, hvorledes det skulde kunne gaa til, thi dersom der findes en saadan Tendants, som saa tidt bliver omtalt, til at søge at bortjage den Fremmede og nægte ham Arbejde, for at han ikke skal vinde Forsørgelsesret i Kommunen, med andre Ord, hvis det har fuld Berettigelse at sige, at Kommunerne søge at værge sig saa længe som muligt, vil det selvfølgelig være langt lettere at værge sig i de 2 Aar, hvor man er sikker paa ikke at glemme, naar Tiden kommer, saa jeg tror slet ikke, at Bedkommende vil være gunstigere stillet i den Henseende. Nei, jeg tror, at hvis man skal vente at blive helt fri for disse Ubehageligheder, for denne Uvillie lige overfor den Fattige, for disse Bestræbelser for muligt at skaffe den Bedkommende Fattighjælp, inden den foreskrevne Tid er udløben, hvis man skal undgaa, at han, som den Fremmede, bliver mødt med Uvillie, og hvis man skal undgaa, at det er ganske umuligt, at han kan vente at faae Understøttelse af et frit Fattigvæsen, saa maa man gaa til en hel anden Bestemmelse om Forsørgelsesstedet, og saa maa man, som det ogsaa var foreslaaet under den tidligere Forhandling, gjøre Fødestedet til det egentlige Kriterium. Jeg har her efter min bedste Overbevisning søgt at gjøre det klart, at, hvad der anføres til Forhvar for det Nuværende — de fem Aar, som jeg ubetinget foretrækker for de to Aar — ikke er saa grumme stærkt, at der vilde vindes ganske overordentligt i Lethed i den hele Administration, at disse Chikanerier maatte kunne bortfalde, og at Alt vilde blive langt simplere paa hele Fattigvæsenets Omraade, hvis man optog Tanken igjen om at gjøre Fødestedet til det Afgjørende for Forsørgelse. Fordelene anser jeg for saa indlysende, at jeg ikke behøver at opholde mig derved, de frembyde sig af sig selv, men jeg er heller ikke i Stand til at se, hvilke Ulemper det paa nogen Maade skulde foranledige, jeg kan navnlig ikke se, at Fordelingen af den hele Fattighyrde derved skulde blive mindre retfærdig, end den er nu. Det forekommer mig tværtimod, at Ligeligheden maatte blive større og Spillerummet for Tilfældighederne noget ringere. Men der er

endnu et Moment, som man ikke ganske kan se bort fra. Da enhver Kommune veed, hvilke Individuer der henhører under dens Forsørgelse, tror jeg, at de have en meget stærk Opfordring til at tage sig af ethvert Individ, der fødes i deres Kommune, fra først af og lægge særlig Vægt paa deres Opdragelse, idet de vide, at det staar i Forbindelse med deres eget Ansvar, om det bliver flette eller gode Borgere i Staten. Jeg siger, at dette Argument, som er fremført tidligere, kan jeg heller ikke ganske undlade at tillægge Betydning.

Nu kommer jeg til den anden Del af dette Spørgsmaal, altsaa Spørgsmaalet om, hvor den Paagjældende skal nyde sin Forsørgelse. Der vil jeg indrømme, at der venter jeg mig nærmest Indvendingerne. Man vil jo kunne sige: Ja, men vi have i den nuværende Lovgivning den ubetingede Hjemsendelsesret til den forsørgelsespligtige Kommune. Altsaa, vi kunne risikere, at Folk blive hentede rundt omkring fra, at alt Muligt, alle de Forbindelser, som de have indgaaet, blive afbrudte, og at de strax skulle tilbage til deres Fødested, som de maaste ikke have set i lang Tid, maaste ikke siden deres Barndom. Ja, det er ganske rigtigt, at det er en Indvending, som kunde gjøres med en vis Berettigelse, hvis der ikke var noget som helst Middel derimod. Men for det Første mener jeg nu, at det aldeles ikke vilde være vanskeligt at begrænse denne Hjemsendelsesret. Jeg mener, at der ikke er Noget i Veien for, at naar en Mand — jeg forudsætter, at Fødestedet er det principale Forsørgelsessted — havde havt Ophold i en Kommune i en længere Aarrække — og jeg mener saa, at man ikke skulde tage det saa nøie som tidligere, idet Opholdet gjerne maatte være afbrudt i nogen Tid, saaledes som f. Ex. Landstinget tidligere har sagt, at man kunde taale 4 Maaneders Afbrydelse om Aaret — maatte han erhverve Ret til at opholde sig paa det Sted og der nyde Fattigunderstøttelse i sit Hjem. Jeg kan ikke se, at der principielt er Noget i Veien for at begrænse Hjemsendelsesretten paa den Maade. Thi hvori er Hjemsendelsesretten begrundet? Den kan jo ikke være begrundet i Andet end væsentlig økonomiske Hensyn, idet man kan antage, at den fremmede Kommune for en Andens Regning kunde være mere flod. Men naar den Paagjældende bliver forsørgt hjemme, er man da sikker paa, at Beføstningen ikke vil blive overdreven. Hertil maa jeg sige, at for det Første mener jeg, at det, at Maximum for Understøttelsen, saaledes som man har tænkt sig i Lovforslaget, fastsættes af Indenrigs-